

[Poul Westergaard.]

Min gruppe kan ikke medvirke til de tre lovforslag, og vi vil naturligvis stemme imod dem ved tredje behandling i morgen.

Med denne afvisning ser vi hen til, at regeringen og dette høje ting snart kommer på bedre tanker og får gjort noget ved det, der er de påtrængende og alvorlige problemer i vores samfundsøkonomi, får gjort noget ved jord- og ejendomsspekulationen, ved det offentliges overforbrug og ved overbeskatningen, og så har vi selvfølgelig hæftet os ved de højtidelige erklæringer, der har ledsaget dette tågede forlig, om, at netop det sidste er noget, man vil tage fat på til næste år.

Vi skal gøre, hvad vi kan, for at denne højtidelige erklæring fra forligspartierne ikke kommer til at gå i glemmebogen.

Melchior (CD):

Jeg føler, at det ikke skal gå helt upåtalte hen, at dette lovforslag og det dermed sammenhængende kompleks har haft til følge, at et temmelig nyvalgt medlem af dette ting er udtrådt. Nu skal hverken denne begivenhed eller denne person gøres til genstand for alt for megen omtale. Men anledningen til, at jeg finder det nødvendigt at få det nævnt, er, at en række blade, også normalt anerkendte blade, har fundet anledning til ret vidtgående kommentarer på den konto. Man har talt om, at her var endelig et mandfolk, der turde følge sin samvittighed. Jeg er sikker på, at det pågældende tidligere medlem ikke selv har haft til hensigt, at hans handling skulle få al denne kommentering, men da det altså er sket . . . (*Hilmar Baunsgaard*: Ja, kan man nu være sikker på det?). Nej, det er muligt, at han har haft denne hensigt, det har jeg faktisk ikke spurgt ham om. Men hvad enten det er det ene eller det andet, finder jeg det nødvendigt at sige, at jeg ikke kan se det modige, det mandfolkeagtige, det fantastisk reelle og ærlige i for nogle få måneder siden at lade sig vælge og så, første gang nogle forslag kommer til afstemning, som man er imod,

at udtræde. Man havde både muligheden for at stemme blankt og for at stemme imod, og så kunne vi have diskuteret graden af mod og mandshjerte. Men selve dette at mene, at man indfrier forpligtelsen over for sine vælgere ved at vige pladsen for et medlem, der har det modsatte synspunkt af det, man selv føler man er gået til valg på, mener jeg aldeles ikke kan udlægges som specielt tegn på retlinet samvittighed, og det beklikker andre medlemmer — enten de nu er forligspartnere eller ej i denne sag, for det skifter jo, der kommer andre forlig, som ser anderledes ud, det skal jeg komme tilbage til — det beklikker de øvrige medlemmers motiver, således som det også er sket i visse ordførtaler her, når man mener, at der er tale om stemmekvæg, blankochecks og den slags ting. Det kan sandelig kræve nok så meget mod og samvittighed at stemme for noget, som man i sagssammenhæng, i enkeltheder eller i visse hovedlinjer er højst betænkelig ved, fordi man mener, at den samlede vurdering af éns forpligtelser medfører, at der er visse ting, man må acceptere.

Der er blevet sagt her fra kristeligt folkepartis side, også efter at vor ordfører har dementeret det, at vor partiformand, hr. Erhard Jakobsen, skulle have udtalt, at han og hans parti på forhånd kunne godkende alt, hvad socialdemokratiet og venstre ville komme frem til af forlig. Dette er ikke rigtigt. Han har sagt, at han antog, at det formentlig ville være sådan, fordi vi ville tillægge det overordentlig politisk vægt, at der ville kunne komme en overensstemmelse mellem disse to partier, men hans udtalelse skal naturligvis i det hele ses i lyset af, at han og vort parti løbende har været underrettet om, hvad hovedpunkterne var i det forlig, som ventedes. Det er på denne baggrund, han gentagne gange udtalte, at indtil da kunne han ikke se, at dette forlig ville komme til at indeholde noget, som vi ikke kunne tilslutte os, men af den grund at bruge den gamle taktik med at fordreje hinandens ord og skyde hinanden ting i skoen, som ikke er sagt og endnu mindre ment,